

מציאת הטוב

מתוך "חברים מקשיבים"

פרשות תזריע – מצורע נקראות ברוב השנים בשבת אחת, אבל לכאורה יש בהם [דינים שונים] אחת מהשנייה.

פרשת תזריע מדברת על אישה שהזריעה וילדה זכר, ופרשת מצורע עוסקת בדיני צרעת. למה התורה חיברה לנו את שתי פרשות אלה לפרשה אחת? מה חז"ל רוצים להגיד לנו בתקנה זאת?

בחיינו אנו נפגשים עם אנשים קרובים אלינו אך שונים מאיתנו מכל מיני סיבות:

מוצא שונה, גובה שונה, משקל שונה, יופי שונה, יכולת גופנית שונה, "סלנג" שונה, רמת אמונה שונה ועוד...

כל מיני דברים שנחשבים מוזרים או מגעילים, יותר נכון – "מצורעים" בעינינו.

ובכלל – לפעמים אנחנו עוברים כל מיני משברים, שגורמים [לחיים שלנו] להיראות "מצורעים" בעינינו.

בתקופה מסוימת הזרע תקוע באדמה, לא נובט, לא גלוי, לא נראה לעין כלל...

אבל לאט – לאט, כל זרע בקצבו האישי, הזרע יצמח ויגדל [לתפארת]!

בכך שהתורה [מקדימה] את פרשת תזריע היא מלמדת אותנו דבר חשוב מאוד, (פירוש זה נמצא בחסידות ברסלב):

הביטו בעומק של הבנאדם ש"צרוע" בעיניכם, מצאו פחות את ה"מעט הטוב" שיש בו (למרות שסביר שיש יותר מ"מעט").

מצאו את הדבר הטוב בחיים "המצורעים" בעיניכם, איפה הקב"ה נכנס שם ועזר לכם.

הביטו תמיד בזרע, שבעזרת השקעה מצידנו – ובמיוחד, עזרה מהקב"ה, בקצב האישי הטוב ביותר לו – נובט!

"פי הוא לבדו מרום וקדוש פועל גבורות. עושה חדשות. בעל מלקמות. [זרע צדקות]. מצמיח ישועות. בורא רפואות. נורא תהילות. [אדון הנפלאות]."